

Kázeň z ev. sl. Božích so spovedou a VP v Bratislave (Spoloč. centrum Lamač/NK); 2. 6. 2019; **NE po Vstúpení**; ES: 160, 158, 163; 413; ev.: J 15,26-16,4; Ž 27; A 40 **Marek 16, 14 – 20**: „14 Konečne ukázal sa jedenástim, keď sedeli za stolom, a karhal ich nedôveru a tvrdosť srdca, že neuverili tým, čo Ho videli vzkrieseného. 15 Potom im povedal: Chodte po celom svete, kážte evanjelium všetkému stvoreniu. 16 Kto uverí a bude pokrstený, bude spasený, ale kto neuverí, bude odsúdený. 17 A tých, čo uveria, budú sprevádzať tieto znamenia: v mojom mene budú vyháňať démonov, novými jazykmi budú hovoriť, 18 hady budú brať, a keby vypili niečo smrtonosné, neuškodí im; na chorých budú klásť ruky a tí budú zdraví. 19 Keď im to Pán Ježiš dopovedal, bol vzatý do neba a posadil sa po pravici Božej. 20 Oni však vyšli a kázali všade, a Pán im pomáhal a potvrdzoval slová znameniami, ktoré ich sprevádzali. Amen.“

Milí bratia a milé sestry!

Kresťanský život má byť spoločnou cestou za Ježišom Kristom. No neraz je skôr púťou medzi premárnenými príležitosťami. Dobrou správou – evanjeliom preto je, že Pán Ježiš sa nás nevzdáva ani v našich prehrách, pádoch a zlyhaniach, že skôr, ako by sme my siali dobro slovom i skutkom, prv, než by sme my urobili správne rozhodnutie, Kristova milosť predchádza naše konanie.

Dnes sme **pozvaní k Pánovmu stolu**. Z Písma nám znie, že **práve pri stole Pánovom sa nám otvára nová životná perspektíva**, práve v Pánovom stolovaní s nami **dostáva naša viera, láska a nádej** nový impulz, posilnenie a **správny smer**.

Nová zmluva na viacerých miestach spomína, ako práve **počas stolovania so zmŕtvychvstalým Ježišom nevera ustupuje viere** a viera dáva ľuďom nový smer.

Napríklad **učenici idúci do mestečka Emauzy** (L 24, 13 – 35) sú plní sklúčenosti, skepsy a smútku. Keď sa stretnú s Neznámym a On sa v ich príbytku stáva ich hosťom – **spoznávajú vzkrieseného Ježiša po lámaní chleba**. Otvárajú sa im oči. Rozumejú: Ježiš zomrel za nás a žije! Ich zármutok, sklúčenosť a lenivosť veriť miznú. Ich viera, láska a nádej dostávajú dobrý smer, správnu perspektívu.

Podobne v našom príbehu zo záveru Markovho evanjelia: Vzkriesený Ježiš neprichádza za hlboko veriacimi ľuďmi, za dôstojnými či vznešenými bratmi apoštolmi plnými horlivosti a svätého nadšenia. Nie, On prichádza za ľuďmi, ktorých musí karhať pre ich neveru, pre tvrdosť ich srdca. Vyčíta učeníkom to, čo je zásadným problémom i nejedného súčasníka – že **nedokázali veriť Kristovým svedkom**, že **ich srdce stvrdlo na kameň, prestalo byť vnímavé na Boží hlas**. Ježiš ich karhá, že namiesto, aby mali vieru – aby dôverovali zvestovanému slovu, je ich život skôr púťou medzi premárnenými príležitosťami.

Pán Ježiš si neželá ich prehru. Nie je Mu ľahostajné, keď sa nám v živote viery nedarí. **On prichádza k svojim – aby tam – pri spoločnom stolovaní – obnovil, oživil ich vieru**, dal jej novú životodarnú miazgu.

My to môžeme vziať dnes na seba. Chceme a máme počuť Ježišovo slovo ako Božiu zvesť pre nás. **Tu, pri**

Pánovom stole, keď sa schádzame k spovedi a svätej Večeri Pánovej, máme počuť, čo počuli kedysi učenici. Čo konkrétne?

Keď učenici stolovali so zmŕtvychvstalým Ježišom, **počuli slová pokarhania** – napomenutia, **ale aj povzbudenia a zmocnenia do služby**. Je ďalšou dobrou správou, že nás, ľudí Bohu často neposlušných až búriacich sa proti Nemu, Ježiš svojím napomínaním nehodlá zdeptať či ponížiť. **Neodpisuje nás. Náš život nevidí ako definitívne premárnenú príležitosť, preto nám dáva dôležité poslanie: šíriť** v našom svete **zvesť o Božom milosrdenstve v Kristovi**.

– Radostnú správu, že Boh nás miluje, neláme nad nami palicu, ale dvíha nás z našich pádov a chce nás orientovať k naplnenému zmysluplnému životu v časnosti i k dobrému cieľu – k večnosti.

Pri spovedi a Večeri Pánovej sme obviňovaní zo svojich zlyhaní, zanedbaní a **sme napomenutí vyznať** ich ako **hriech**. Večera Pánova však nie je individualistickou záležitosťou, iba akousi osobnou duchovnou „sprchou“, vďaka ktorej sme očistení, no po druhých nás nič... **Večera Pánova je aj pokrmom pre Boží ľud na ďalšiu cestu**. Vo Večeri Pánovej **sa nám živý Kristus dáva nielen ako Spasiteľ**, ako Ten, kto nás obmýva z našich previnení, **ale aj ako náš Pán**.

Množstvo ľudí chce **poznať Ježiša len ako** Pomocníka v núdzi, ako **Záchrancu**, ktorý nás vyťahne zo šlamastiky, v ktorej sme uviazli. Ak by sme zostali len pri tom, bolo by to

také poznanie, ako keď niekoho poznáme iba ako svojho zubára. **Ježiš iste je** a chce byť aj pre nás Spasiteľom – **Záchrancom**, ale nielen to, chce byť **aj naším Pánom**, ktorý ako oslávený – ako Ten, kto vládne svetu, **má právo aj prikazovať, viesť, smerovať náš život**.

Liturgia k Večeri Pánovej začína spevom „Hore srdcia naše“. I tento spev nám pripomína, že keď stolujeme so živým Ježišom Kristom, máme tak, ako učenici, **hľadiť hore**, aby sme videli Pána Ježiša Krista ako Toho, kto vládne, ktorému je daná všetka moc na nebi i na zemi, ako Toho, komu nič nie je nemožné.

Večera Pánova dáva novú perspektívu našej nádeji. Posilňuje nás vo vedomí, že uprostred všetkých ťažkostí života, uprostred nášho zlyhávania a niekedy až blúdenia, **k nám prichádza a s nami životom ide náš Pán** – za nás obetovaný Baránok Boží. A že, keď nadíde posledný večer našej životnej cesty, budeme z Jeho milosti pozvaní na hostinu Baránkovu v nebesiach.

Evanjelista Marek svedčí, že Ježiš sa ukázal učenikom, **keď sedeli za stolom, karhal ich, ale tiež poveril a zmocnil ich do služby**. **Odtiaľ – od stola bol Ježiš**, podľa Markovho evanjelia, **vzatý do neba**. Pozdvihnime srdcia! Nech sa i nám prijímanie sviatosti Večere Pánovej – chvíľa stretnutia s Pánom Ježišom Kristom pri Jeho stole, stane chvíľou očistenia od hriechov i okamihom poverenia a zmocnenia žiť život tak, aby bol našou **spoločnou cestou za Kristom, a nie púťou medzi premárnenými príležitosťami**. Amen.